

Zitting 1981–1982

14 322

Wijziging van de Provinciewet, de gemeentewet en een aantal andere wetten, strekkende tot reorganisatie van het binnenlands bestuur (Wet reorganisatie binnenlands bestuur)

Nr. 38

NADER GEWIJZIGD ONTWERP VAN WET

Wij, Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:
Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het noodzakelijk is de organisatie van het binnenlands bestuur te herzien;
Zo is het, dat Wij, de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

ARTIKEL I

De Provinciewet wordt als volgt gewijzigd:

A. Artikel 2 wordt als volgt gelezen:

1. Indien provinciale staten van een provincie wenselijk achten, dat een voorstel van wet tot wijziging van de grenzen van die provincie wordt gedaan, richten zij tot Ons een daartoe strekkend, gemotiveerd verzoek.
2. Het verzoek wordt door provinciale staten gezonden aan Onze met de uitvoering van deze wet belaste Minister.
3. Onze voornoemde Minister zendt het verzoek, binnen een maand na ontvangst, aan de provinciale staten van de andere daarbij betrokken provincies. Provinciale staten doen Onze Minister binnen drie maanden na ontvangst hun mening kennen. Deze termijn kan in bijzondere gevallen door Onze Minister worden verlengd.
4. Wij kunnen, de Raad van State gehoord, beslissen, dat het verzoek niet verder in behandeling zal worden genomen. Deze beslissing wordt door Onze Minister, met redenen omkleed, ter kennis van de betrokken colleges van gedeputeerde staten gebracht.
5. Indien Wij geen beslissing als bedoeld in het vierde lid nemen, zendt Onze Minister het concept van een ontwerp van wet, met kaart en toelichting, aan de betrokken colleges van gedeputeerde staten.
6. Indien de beslissing, bedoeld in het vierde lid of de toezending, bedoeld in het vijfde lid, niet binnen zes maanden na ontvangst van de mening van provinciale staten, genoemd in het derde lid, is genomen onderscheidenlijk heeft plaats gevonden, doet Onze Minister daarvan met opgave van redenen aan gedeputeerde staten mededeling.

7. Binnen twee weken na ontvangst van het concept-ontwerp van wet wordt deze met de bijbehorende stukken door Onze Commissaris op de provinciale griffie ter inzage van een ieder, gedurende twee weken, nedergelegd. Vóór de nederlegging doet Onze Commissaris daarvan aankondiging in één of meer nieuwsbladen, welke in de provincie verspreiding vinden.

8. Binnen een maand na de dag waarop het concept-ontwerp van wet en de bijbehorende stukken op de provinciale griffie zijn nedergelegd, kan een ieder tegen het concept-ontwerp schriftelijk bij Onze Minister bezwaren inbrengen.

9. Binnen twee maanden na ontvangst van het concept-ontwerp van wet met bijbehorende stukken doen provinciale staten Onze Minister schriftelijk hun gevoelen kennen, vergezeld van de notulen van het in provinciale staten met betrekking tot het concept-ontwerp van wet verhandelde.

10. Binnen een maand na afloop van het in het negende lid bedoelde tijdvak worden provinciale staten in de gelegenheid gesteld in een openbare vergadering door gemachtigden hun gevoelen aan Onze Minister toe te lichten. Leden van provinciale staten kunnen, zo nodig door gemachtigden, in deze vergadering van hun gevoelen doen blijken. Van de vergadering geschiedt tijdig tevoren aankondiging door Onze Minister in een of meer nieuwsbladen, welke in de provincie verspreiding vinden.

11. Indien Wij wenselijk achten, dat een voorstel van wet, als bedoeld in het eerste lid, wordt gedaan, zijn het vijfde, zevende, achtste, negende en tiende lid van overeenkomstige toepassing.

12. Het gestelde in het eerste tot en met het elfde lid is van overeenkomstige toepassing met betrekking tot de vereniging en splitsing van provincies.

B. In artikel 15 wordt in plaats van «ten minste tweemaal» gelezen: een door hen te bepalen aantal malen.

C. Artikel 56 wordt als volgt gelezen:
Onze Commissaris heeft zijn vaste woonplaats in de provincie.

D. Artikel 71 wordt als volgt gelezen:
De griffier heeft zijn vaste woonplaats in de provincie.

E. Na artikel 79 wordt een nieuw artikel ingevoegd, dat als volgt luidt:

Artikel 79a

1. Provinciale staten stellen een beleidsplan vast, waarin het beleid dat het provinciaal bestuur voornemens is te voeren, in grote lijnen wordt aangegeven. Provinciale staten kunnen een of meer onderdelen van het beleidsplan afzonderlijk vaststellen.

2. Bij de voorbereiding van het beleidsplan of een afzonderlijk onderdeel ervan plegen gedeputeerde staten overleg met de betrokken gemeentebesturen en rijksdiensten.

3. Het beleidsplan en de afzonderlijke onderdelen ervan worden, zodra zij zijn vastgesteld, algemeen verkrijgbaar gesteld. Van de verkrijgbaarstelling geschiedt openbare kennisgeving.

4. Het beleidsplan of een afzonderlijk onderdeel ervan beslaat een periode van ten minste vier jaren na de vaststelling ervan. Het wordt jaarlijks opnieuw vastgesteld.

5. Wij kunnen bij algemene maatregel van bestuur nadere regels geven met betrekking tot de voorbereiding en de inrichting van het beleidsplan.

F. Met nummering van de huidige tekst van artikel 80 tot eerste lid, wordt aan dit artikel een nieuw tweede lid toegevoegd, luidende:

2. Artikel 90, tweede lid is op een verordening als bedoeld in het eerste lid van toepassing.

G. Voor de tekst van artikel 85 wordt het cijfer 1 geplaatst, terwijl daaraan wordt toegevoegd een tweede lid, dat als volgt luidt:

2. De kosten, aan de van gemeenten gevorderde medewerking verbonden, worden door de provincie aan de gemeenten vergoed. Wij geven bij algemene maatregel van bestuur regels omtrent de wijze waarop de kosten worden vastgesteld en omtrent de wijze waarop de vergoeding plaatsvindt.

H. Na artikel 87 worden zeven nieuwe artikelen ingevoegd, die als volgt luiden:

Artikel 87a

1. Voor zover dit geen strijd oplevert met het bij of krachtens de wet bepaalde, zijn provinciale staten bevoegd ter zake van de inhoud van het beleidsplan aan de besturen van een of meer gemeenten richtlijnen te geven met betrekking tot de uitoefening van hun bevoegdheden.

2. De richtlijnen kunnen uitsluitend worden gegeven ter voorziening in zaken waarbij twee of meer gemeenten zijn betrokken, voor zover het belang van het gebied van die gemeenten het vordert.

3. Provinciale staten houden bij het geven van richtlijnen rekening met de financiële mogelijkheden van de betrokken gemeenten.

4. De kosten van voorzieningen die door het bestuur van een gemeente worden getroffen ter voldoening aan de richtlijn, komen ten laste van die gemeenten.

5. In afwijking van het bepaalde in het vierde lid kunnen provinciale staten besluiten de kosten, bedoeld in dat lid, geheel of gedeeltelijk ten laste van een of meer andere gemeenten dan wel van de provincie te brengen.

Artikel 87b

1. Alvorens een voorstel voor een richtlijn en voor een besluit als bedoeld in artikel 87a, vijfde lid, aan provinciale staten te doen, plegen gedeputeerde staten daarover overleg met de besturen van de betrokken gemeenten en rijksdiensten.

2. Wij kunnen bij algemene maatregel van bestuur nadere regels geven met betrekking tot de voorbereiding van een richtlijn en van een besluit als bedoeld in artikel 87a, vijfde lid.

Artikel 87c

1. Gedeputeerde staten delen een richtlijn en een besluit als bedoeld in artikel 87a, vijfde lid, aan Onze Minister van Binnenlandse Zaken, aan Onze Minister die het aangaat, en aan de besturen van de betrokken gemeenten mede.

2. De richtlijn wordt in het provinciaal blad afgekondigd.

Artikel 87d

1. Voor zover dit geen strijd oplevert met het bij of krachtens de wet bepaalde, zijn gedeputeerde staten bevoegd ter zake van de inhoud van het beleidsplan ter verwezenlijking van een richtlijn aan de besturen van een of meer gemeenten aanwijzingen te geven.

2. In spoedeisende gevallen kunnen provinciale staten aan de besturen van een of meer gemeenten aanwijzingen geven zonder een voorafgaande richtlijn.

3. Met betrekking tot het geven van een aanwijzing is het bepaalde in artikel 87a, tweede tot en met vijfde lid, van overeenkomstige toepassing.

Artikel 87e

Gedeputeerde staten delen de aanwijzing aan Onze Minister van Binnenlandse Zaken, aan Onze Minister die het mede aangaat, en aan de besturen van de betrokken gemeenten mede.

Artikel 87f

De besturen van de betrokken gemeenten zijn verplicht aan een aanwijzing gevolg te geven. Daarbij is het bepaalde in artikel 85, tweede lid, niet van toepassing.

Artikel 87g

De besturen van de gemeenten kunnen een maand na ontvangst van de mededeling van een besluit als bedoeld in artikel 87a, vijfde lid, of van een aanwijzing bij Ons beroep instellen. Gedurende de termijn voor en de behandeling van het beroep blijven de richtlijn waarop het besluit betrekking heeft, onderscheidenlijk de aanwijzing buiten werking.

I. In hoofdstuk VII van titel III wordt na artikel 88a een nieuw artikel 88b ingevoegd, dat als volgt luidt:

Artikel 88b

1. De bevoegdheid van het provinciaal bestuur strekt zich niet uit tot onderwerpen welke van zuiver plaatselijk belang zijn.

2. Het bepaalde in het eerste lid geldt niet, voor zover het provinciaal bestuur en gemeentebesturen besluiten tot het aangaan van gemeenschappelijke regelingen als bedoeld in hoofdstuk IV van de Wet gemeenschappelijke regelingen.

3. Het bepaalde in het eerste lid geldt evenmin ten aanzien van het beslissen van administratieve geschillen, indien de gemeenteraad bij verordening van besluiten, krachtens die verordening te nemen, beroep op gedeputeerde staten of Onze commissaris heeft opengesteld.

Artikel 88c

1. Voor zover dit geen strijd oplevert met het bij of krachtens de wet bepaalde, zijn de volgende onderwerpen voorwerp van aanhoudende zorg voor de provinciale besturen:

1. havens en bijbehorende bedrijfsterreinen;
2. overige bedrijfsterreinen van regionaal belang;
3. sociaal-economische ontwikkeling, in het bijzonder stimulering van de werkgelegenheid;
4. energievoorziening, met name in de distributieve sfeer;
5. volkshuisvesting, in het bijzonder de contingentering van de woningbouw en de woonruimteverdeling;
6. regionale aspecten van de stads- en dorpsvernieuwing;
7. verkeer en vervoer, in het bijzonder het openbaar personenvervoer;
8. landinrichting;
9. organisatie van de drinkwatervoorziening en het kwantitatief grondwaterbeheer;
10. voorzieningen van buitenstedelijke openluchtrecreatie;
11. natuurbehoud en landschapsbeheer;
12. openbare gezondheidszorg en ambulancevervoer;
13. politie;
14. brandweer;
15. voorzieningen op sociaal-cultureel gebied, in het bijzonder op het gebied van de (semi-) residentiële jeugdhulpverlening;

16. voorzieningen op cultureel gebied, in het bijzonder de zorg voor sociale en territoriale spreiding;
17. minderhedenbeleid;
18. emancipatie;
19. de zorg voor achterstandgroepen.

2. Voor zover dit geen strijd oplevert met het bij of krachtens de wet bepaalde, kunnen Wij bij algemene maatregel van bestuur van andere dan de in het vorige lid genoemde onderwerpen bepalen dat zij eveneens voorwerp van aanhoudende zorg voor de provinciale besturen zijn.

3. De voordracht voor een algemene maatregel van bestuur als bedoeld in het tweede lid wordt Ons gedaan door Onze Minister van Binnenlandse Zaken in overeenstemming met Onze Ministers die het mede aangaat.

J. Met nummering van de huidige tekst van artikel 90 tot eerste lid, wordt aan dit artikel een tweede lid toegevoegd, luidende:

2. Wanneer de inhoud van een verordening als bedoeld in het eerste lid zich uitstrekt over terreinen, waarop door een of meer gemeenten regels worden gesteld op grond van artikel 168 gemeentewet, wordt tot vaststelling van de verordening niet overgegaan dan nadat voor gedeputeerde staten over het ontwerp van een dergelijke verordening met die gemeenten overleg is gepleegd.

K. Voor de tekst van artikel 94 wordt het cijfer 1 geplaatst, terwijl daaraan wordt toegevoegd een tweede lid, dat als volgt luidt:

2. De medewerking wordt niet gevorderd dan nadat het provinciaal bestuur door Onze Minister die het aangaat is gehoord.

L. Artikel 97 wordt als volgt gelezen:

1. Wanneer gedeputeerde staten of Onze commissaris niet of niet behoorlijk voor de van hen gevorderde medewerking zorgen, kunnen wij Onze commissaris bij een in het Staatsblad te plaatsen, met redenen omkleed besluit gelasten de medewerking te verlenen.

2. De voordracht tot het besluit, bedoeld in het eerste lid, wordt Ons gedaan door of met medewerking van Onze Minister van Binnenlandse Zaken.

M. Artikel 122 wordt als volgt gelezen:

1. De begroting van de provincie wordt met een nota betreffende de financiële positie van de provincie en een meerjarenraming voor ten minste de drie op het begrotingsjaar volgende jaren jaarlijks door gedeputeerde staten opgemaakt.

2. De in het eerste lid genoemde stukken worden zodra zij aan provinciale staten zijn aangeboden, algemeen verkrijgbaar gesteld. Van de verkrijgbaarstelling geschiedt openbare kennisgeving.

N. Voor de tekst van artikel 123 wordt het cijfer 1 geplaatst, terwijl daaraan wordt toegevoegd een tweede lid, dat als volgt luidt:

2. Wij kunnen bij algemene maatregel van bestuur voorschriften geven omtrent de inrichting van de meerjarenraming.

O. Voor de tekst van artikel 125 wordt het cijfer 1 geplaatst, terwijl daaraan wordt toegevoegd een tweede lid, dat als volgt luidt:

2. De begroting moet in evenwicht zijn. Hiervan kan worden afgeweken, indien aannemelijk is, dat het evenwicht in de eerstvolgende jaren tot stand zal worden gebracht.

P. In artikel 134 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° Het eerste lid wordt als volgt gelezen:

1. Voor een tak van dienst wordt een afzonderlijke begroting met een meerjarenraming voor ten minste de drie op het begrotingsjaar volgende jaren vastgesteld.

2° Het tweede lid wordt als volgt gelezen:

2. Artikel 123 is van overeenkomstige toepassing.

Q. Hoofdstuk XIV wordt als volgt gelezen:

HOOFDSTUK XIV

De provinciale belastingen

Par. 1. Algemene bepalingen

Artikel 145

1. Provinciale staten besluiten tot het invoeren, wijzigen of afschaffen van een provinciale belasting. Bij het besluit tot invoering stellen provinciale staten een belastingverordening vast, krachtens welke de heffing en de invordering der belasting geschieden.

2. Onverminderd de bepalingen van de derde paragraaf van dit hoofdstuk vermelden de belastingverordeningen, in de daartoe leidende gevallen, de belastingplichtige, het voorwerp der belasting of het belastbare feit, de heffingsgrondslag, het tarief, het tijdstip van ingang van de heffing en hetgeen overigens voor de heffing en de invordering van belang is.

3. Het in het eerste lid bedoelde besluit behoeft Onze goedkeuring. De in artikel 164 genoemde termijn van drie maanden is op Onze beslissing ter zake van de goedkeuring van dat besluit niet van toepassing.

4. Indien provinciale staten geen termijn hebben vastgesteld waarvoor hun besluit zal gelden, kunnen Wij in afwijking van het daaromtrent bepaalde in artikel 161 bij Onze beslissing een zodanige termijn bepalen.

Artikel 146

Behalve de belasting waarvan de heffing krachtens bijzondere wetten geschiedt, kan de provincie heffen:

- a. opcenten op de hoofdsom van de motorrijtuigenbelasting;
- b. de leges en andere rechten, bedoeld in artikel 149.

Par. 2. Bijzondere bepalingen omtrent enkele belastingen

Artikel 147

1. De provinciale opcenten worden geheven van de in de provincie wonende of gevestigde houders van motorrijtuigen als bedoeld in artikel 5, eerste lid, letters a, b en c, en in artikel 7, eerste lid, letters a, b en c, van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1966 (Stb. 332).

2. Het door de provincie te heffen aantal opcenten bedraagt in de periode van 1 april 1982 tot en met 31 maart 1983 ten hoogste 55.

3. Voor de berekening van het aan opcenten verschuldigde bedrag geldt het tarief van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1966 zoals dat luidt bij de aanvang van 1 januari 1980. De vermeerdering van belasting bedoeld in artikel 6, alsmede het vaste bedrag genoemd in artikel 8, tweede lid, onder a, van die wet blijven buiten aanmerking.

4. Het in het tweede lid genoemde aantal opcenten stijgt jaarlijks met de groeivoet van de trendmatige belastingopbrengsten, gecorrigeerd voor de trendmatige progressiefactor. Onze Minister van Financiën bepaalt jaarlijks vóór 1 oktober, in overeenstemming met Onze Minister van Binnenlandse Zaken, dit percentage. Het aantal maximaal toelaatbare opcenten wordt naar boven afgerond op één decimaal.

5. Het door een provincie te heffen aantal opcenten is voor alle motorrijtuigen als bedoeld in het eerste lid gelijk.

Artikel 148

1. Besluiten tot het invoeren, wijzigen of afschaffen van provinciale opcenten op de hoofdsom van motorrijtuigenbelasting treden in werking met ingang van 1 april van enig jaar. Een desbetreffend besluit wordt vóór 31 december van het voorafgaande jaar ter verkrijging van Onze goedkeuring gezonden aan Onze Minister van Binnenlandse Zaken en in afschrift ter kennis gebracht van Onze Minister van Financiën.

2. Onze beslissing omtrent een in het eerste lid bedoeld besluit wordt genomen vóór 1 februari van het jaar volgend op dat waarin het ter goedkeuring is ingezonden.

3. De opcenten worden als motorrijtuigenbelasting geheven en ingevorderd.

4. Een in het eerste lid bedoeld besluit heeft geen gevolgen voor de opcenten welke zijn betaald over een tijdvak aangevangen vóór de datum van inwerkingtreding van dat besluit.

5. Bij naheffing van belasting worden opcenten berekend volgens het hoogste aantal dat in enige provincie van toepassing was op de dag waarop de in de aanhef van artikel 16, eerste lid, van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1966 bedoelde gebeurtenis heeft plaatsgehad.

6. De houders van motorrijtuigen die niet hier te lande wonen of gevestigd zijn, maar die wel aan de heffing van motorrijtuigenbelasting zijn onderworpen, worden voor de heffing van opcenten geacht te wonen of te zijn gevestigd in een provincie die het hoogste aantal opcenten heft. In bijzondere gevallen kan Onze Minister van Financiën in overeenstemming met Onze Minister van Binnenlandse Zaken ook voor andere houders van motorrijtuigen een provincie aanwijzen waar deze houders worden geacht te wonen of te zijn gevestigd.

7. De opbrengsten van de opcenten welke worden geheven volgens het vijfde en zesde lid, worden naar evenredigheid van het aandeel van een provincie in de totale opbrengst van de ten behoeve van de provincies geheven opcenten over alle provincies verdeeld.

8. De opbrengst wordt aan de provincie uitgekeerd volgens door Onze Minister van Financiën te stellen regels.

9. Verandering van de woonplaats of plaats van vestiging van de houder van een motorrijtuig in de loop van het tijdvak waarover de motorrijtuigenbelasting is betaald vormt geen aanleiding tot het heffen van opcenten over het nog niet verstreken gedeelte van het tijdvak door een andere provincie of tot het verlenen van teruggaaf van geheven opcenten.

10. Wij behouden Ons voor bij algemene maatregel van bestuur:

a. te bepalen dat een gebied of een gedeelte van een gebied dat geen deel van een provincie uitmaakt, voor de heffing van opcenten tot het gebied van een provincie wordt gerekend;

b. voorschriften te geven tot verdeling van de opbrengst van de opcenten welke worden geheven van de houders van motorrijtuigen die wonen of gevestigd zijn in een van de onder a van dit lid bedoelde gebieden.

11. De aan de heffing en invordering van de opcenten verbonden kosten komen ten laste van de provincies en van de in het tiende lid, onder b, bedoelde opbrengst. Deze kosten worden berekend volgens door Onze Minister van Financiën te stellen regels.

Artikel 149

1. Voor provinciale belastingen worden gehouden de door de provincie gevorderde

a. leges;

b. rechten, andere dan die bedoeld onder a, voor:

1° het gebruik overeenkomstig de bestemming van voor de openbare dienst bestemde werken of inrichtingen die bij de provincie in beheer of in onderhoud zijn;

2° het genot van door of vanwege het provinciaal bestuur verstrekte diensten, tenzij deze bedrijfsmatig worden verstrekt of bestaan in het tijdelijk ter beschikking van particulieren stellen van provinciaal personeel;

3° het hebben van voorwerpen onder, op of boven provinciale grond of provinciaal water, voor de openbare dienst bestemd.

2. Bezittingen, werken of inrichtingen ten dienste van een provinciaal bedrijf worden niet gerekend tot die welke voor de openbare dienst bestemd zijn.

3. Inrichtingen, door de provincie in stand gehouden zonder streven naar algehele dekking van kosten, worden niet als bedrijven aangemerkt indien de tarieven afhankelijk zijn van het inkomen of het vermogen.

4. Wij kunnen bij algemene maatregel van bestuur de gevallen of groepen gevallen aanwijzen waarin door de provincie rechten, bedoeld in het eerste lid, kunnen worden gevorderd zonder dat deze voor belastingen worden gehouden.

Artikel 150

Leges en andere rechten, bedoeld in artikel 149, eerste lid, die voor provinciale belasting worden gehouden, kunnen worden geheven door de provincie die het gebruik van bezittingen, werken of inrichtingen toestaat of de diensten verleent, ongeacht of het belastbare feit zich binnen of buiten het grondgebied van de provincie voordoet.

Artikel 151

Besluiten tot heffing van rechten als bedoeld in artikel 149, eerste lid, onder b 1° en b 2°, die voor provinciale belastingen worden gehouden, worden niet goedgekeurd indien de krachtens die besluiten geheven rechten hoger zijn dan vereist wordt om een matige winst aan de provincie te verzekeren.

Par. 3. Heffing en invordering

Artikel 152

Deze paragraaf verstaat onder:

a. Algemene Wet: de Algemene wet inzake rijksbelastingen (Stb. 1959, 301);

b. Invorderingswet: de wet van 22 mei 1945 (Stb. 22).

Artikel 153

1. Onverminderd het overigens in dit hoofdstuk bepaalde geschiedt:

a. de heffing van provinciale belastingen met toepassing van de Algemene wet als waren die belastingen rijksbelastingen;

b. de invordering van provinciale belastingen met toepassing van de Invorderingswet als waren die belastingen directe rijksbelastingen, andere dan grondbelasting.

2. Onverminderd het overigens in dit hoofdstuk bepaalde, gelden de bevoegdheden en de verplichtingen van de hierna vermelde, in de Algemene wet en de Invorderingswet genoemde functionarissen, met betrekking tot de provinciale belastingen voor de daarachter genoemde colleges of functionarissen:

a. Onze Minister van Financiën: provinciale staten;

b. het bestuur van 's Rijks belastingen en de directeur of de inspecteur: gedeputeerde staten;

c. de ontvanger: de door gedeputeerde staten aangewezen ambtenaar, belast met de invordering van provinciale belastingen;

d. de ambtenaren van de rijksbelastingdienst: de ambtenaren der provinciale belastingen;

e. de ambtenaren der directe belastingen: de als deurwaarder aangewezen ambtenaren der provinciale belastingen.

Artikel 154

Voor zover de belastingverordening dit met betrekking tot de uitvoering van enige wettelijke bepaling betreffende de heffing of de invordering van provinciale belastingen toestaat, kunnen gedeputeerde staten één of meer provinciale ambtenaren aanwijzen, die in hun plaats treden en kunnen zij bepalen, dat voor de verzending van aanslagbiljetten ingevolge artikel 2, eerste lid, van de Invorderingswet voor de ambtenaar, bedoeld in artikel 153, tweede lid, onder c, een andere provinciale ambtenaar in de plaats treedt.

Artikel 155

Provinciale belastingen kunnen worden geheven bij wege van aanslag, bij wege van voldoening op aangifte of op andere wijze, doch niet bij wege van afdracht op aangifte. De op andere wijze geheven belastingen worden voor de toepassing van de Algemene wet aangemerkt als bij wege van aanslag geheven belastingen, met dien verstande, dat wordt verstaan onder:

- a. aanslag, voorlopige aanslag, navorderingsaanslag: het gevorderde, onderscheidenlijk het voorlopig gevorderde, het nagevorderde bedrag;
- b. uitreiking van een aanslagbiljet: de kennisgeving van het onder a bedoelde bedrag;
- c. dagtekening van het aanslagbiljet: de dagtekening van de schriftelijke kennisgeving van het onder a bedoelde bedrag, of bij gebreke van een schriftelijke kennisgeving, de datum waarop het bedrag op andere wijze ter kennis van de belastingplichtige is gebracht.

Artikel 156

Bij de heffing van provinciale belastingen blijven van de Algemene wet buiten toepassing de artikelen 2, vierde lid, 3, 26, vierde lid, 37 tot en met 40, 48, 49, 56, 62, 64, 71, 76, 80, tweede, derde en vierde lid, 82, 84, 86, 87 en 90 tot en met 95.

Artikel 157

1. Gedeputeerde staten kunnen vorderen dat een verplichting tot het doen van aangifte of tot het indienen van een verzoek om uitreiking van een aangiftebiljet wordt nagekomen door het mondeling doen van aangifte. Bij het doen van deze aangifte worden de door gedeputeerde staten gevraagde bescheiden overgelegd.

2. Gedeputeerde staten kunnen vorderen dat een van de mondelinge aangifte opgemaakt relaas door de aangever wordt ondertekend, bij gebreke waarvan de aangifte geacht wordt niet te zijn gedaan.

3. Ten aanzien van mondelinge aangifte en de overlegging daarbij van bescheiden zijn de bepalingen van de Algemene wet met betrekking tot de schriftelijke aangifte van overeenkomstige toepassing.

Artikel 157a

Het in artikel 7, derde lid, van de Algemene wet bedoelde formulier wordt met betrekking tot provinciale belastingen vastgesteld door gedeputeerde staten.

Artikel 157b

Het in artikel 12 van de Algemene wet bedoelde besluit om aan hem die aangifte heeft gedaan, geen aanslag op te leggen, wordt slechts bij beschikking genomen indien de aangifte schriftelijk is gedaan.

Artikel 157c

1. Met betrekking tot de bij wege van aanslag geheven provinciale belastingen kan bij de belastingverordening dan wel door gedeputeerde staten voor de in artikel 9, eerste lid en derde lid, eerste volzin, van de Algemene wet, gestelde termijn van ten minste een maand een kortere termijn in de plaats worden gesteld.

2. Met betrekking tot de bij wege van voldoening op aangifte geheven provinciale belastingen kan de belastingverordening voor de termijn van één maand bedoeld in artikel 10, tweede lid, en artikel 19, eerste, derde en vierde lid, van de Algemene wet een kortere termijn in de plaats stellen.

Artikel 157d

Gedeputeerde staten zijn bevoegd om aan eenzelfde belastingplichtige opgelegde belastingaanslagen van dezelfde soort die betrekking kunnen hebben op verschillende belastingen, op één aanslagbiljet te verenigen. De in de vorige volzin bedoelde belastingaanslagen betreffen eenzelfde belastingtijdvak.

Artikel 157e

Voor de toepassing van de artikelen 9, vierde lid, 18, derde lid, en 21, tweede lid, van de Algemene wet wordt met een onherroepelijke veroordeling gelijk gesteld het vervallen van het recht tot strafvordering op de voet van artikel 74 van het Wetboek van Strafrecht.

Artikel 157f

1. Hij die ingevolge de belastingverordening aanspraak kan maken op een gehele of gedeeltelijke vrijstelling, vermindering, ontheffing of teruggaaf kan binnen twee maanden nadat de omstandigheid welke die aanspraak deed ontstaan, zich heeft voorgedaan, of, indien op dat tijdstip nog geen aanslagbiljet is uitgereikt, binnen twee maanden na de dagtekening van het aanslagbiljet, een verzoekschrift tot het verkrijgen van vrijstelling, vermindering, ontheffing of teruggaaf indienen bij gedeputeerde staten.

2. Gedeputeerde staten beslissen op het verzoek bij uitspraak. Artikel 25, tweede, derde, vierde en zesde lid, van de Algemene wet is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 157g

In de gevallen waarin naar het oordeel van Onze Ministers van Binnenlandse Zaken en van Financiën het volkenrecht dan wel het internationale gebruik daartoe noopt, wordt vrijstelling van provinciale belastingen verleend. Onze genoemde ministers zijn bevoegd, ter zake nadere regelen te stellen.

Artikel 157h

De bevoegdheden van artikel 63 van de Algemene wet worden met betrekking tot provinciale belastingen uitgeoefend door gedeputeerde staten.

Artikel 157i

De in artikel 66 van de Algemene wet bedoelde kwijtschelding wordt met betrekking tot provinciale belastingen verleend door gedeputeerde staten.

Artikel 157j

1. Bij de toepassing van de artikelen 68, 69, 70 en 75 van de Algemene wet met betrekking tot provinciale belastingen worden de in die artikelen gestelde strafmaxima tot een vierde teruggebracht.

2. In afwijking in zoverre van artikel 87 kan in de belastingverordening op overtreding daarvan slechts geldboete worden gesteld en wel geldboete van ten hoogste tweehonderdvijftig gulden.

Artikel 157k

Voor de toepassing van de Wet administratieve rechtspraak belastingzaken (Stb. 1956, 323) treden gedeputeerde staten in de plaats van de ambtenaar, bedoeld in Hoofdstuk II van die wet. Als partij die het beroep in cassatie, bedoeld in Hoofdstuk III van die wet, kan instellen, worden aangewezen gedeputeerde staten.

Artikel 157l

Bij de invordering van provinciale belastingen blijven van de Invorderingswet buiten toepassing de artikelen 7 bis, derde lid, 8, 12 en 15 bis en van artikel 14, eerste lid, de woorden «en om den schuldenaar zonder vonnis bij lijfswang tot betaling te dwingen», alsmede van artikel 17, tweede lid, de woorden «een door dien Minister te bepalen». Bij de invordering van provinciale belastingen die niet bij wege van aanslag of bij wege van voldoening op aangifte worden geheven, blijven bovendien buiten toepassing de artikelen 1 tot en met 4.

Artikel 157m

1. Onverminderd het bepaalde in artikel 9 van de Invorderingswet zijn:

- a. naheffingsaanslagen invorderbaar een maand na de dagtekening van het aanslagbiljet;

- b. andere belastingaanslagen invorderbaar in twee gelijke termijnen, waarvan de eerste vervalt op de laatste dag van de maand volgende op die welke in de dagtekening van het aanslagbiljet is vermeld, de tweede twee maanden later.

2. De belastingverordening kan van het bepaalde in het voorgaande lid afwijkende voorschriften inhouden.

Artikel 157n

1. Ten aanzien van niet bij wege van aanslag of bij wege van voldoening op aangifte geheven provinciale belastingen treedt voor de toepassing van de Invorderingswet voor het kohier en het aanslagbiljet een daartoe bij de belastingverordening bestemd schriftuur of, bij gebreke van zulk een schriftuur, de kennisgeving, op de wijze door gedeputeerde staten te bepalen, van het verschuldigde bedrag aan de belastingschuldige in de plaats.

2. De belastingverordening kan met betrekking tot de invordering van de in het eerste lid bedoelde belastingen nadere, van de Invorderingswet afwijkende voorschriften geven betreffende de wijze waarop van het verschuldigde bedrag kennis wordt gegeven aan de belastingschuldige en betreffende de termijn van betaling.

Artikel 157o

1. Hoofdelijk aansprakelijk is:

- a. voor de belasting, verschuldigd door een lichaam in de zin van de Algemene wet, zonder rechtspersoonlijkheid of zonder volledige rechtsbevoegdheid: ieder van de bestuurders;

b. voor de belasting, verschuldigd door een lichaam in de zin van de Algemene wet, dat is ontbonden: ieder van de met de vereffening belaste personen;

c. voor de belasting verschuldigd door een niet binnen het Rijk gevestigd lichaam in de zin van de Algemene wet: de leider van zijn vaste inrichting in Nederland, alsmede zijn in Nederland gevestigde vaste vertegenwoordiger.

2. de in het eerste lid bedoelde aansprakelijkheid rust niet op een door de rechter benoemde vereffenaar. Andere vereffenaars en de in het eerste lid onder c. genoemde personen zijn niet aansprakelijk, voor zover zij aantonen dat het niet aan hen is te wijten dat de belasting niet is voldaan.

Artikel 157p

1. De in artikel 17 van de Invorderingswet bedoelde bevoegdheid tot het verlenen van afschrijving en het verlenen van uitstel van betaling der belasting wordt met betrekking tot provinciale belastingen uitgeoefend door gedeputeerde staten. Afschrijving wordt niet verleend dan nadat de ambtenaar bedoeld in artikel 153, tweede lid, onder c, is gehoord.

2. Gedeputeerde staten kunnen op voorstel van die ambtenaar de belasting geheel of gedeeltelijke oninbaar verklaren. Het daartoe strekkende besluit ontheft de ambtenaren van de verplichting verdere pogingen tot invordering te doen.

3. Voor de berekening van de in artikel 17, tweede lid, van de Invorderingswet bedoelde interest, vinden de krachtens het tweede lid van dat artikel gegeven regelen inzake rijksbelastingen overeenkomstige toepassing.

Artikel 157q

Indien inzake een provinciale belasting exploit moet worden gedaan, een akte van vervolging betekend of een dwangbevel ten uitvoer gelegd in het gebied van een andere provincie dan die waaraan belasting verschuldigd is, zijn daartoe naast de deurwaarder van de provincie aan welke die belasting verschuldigd is, mede de deurwaarders van gemeenten en andere provinciën bevoegd en desgevraagd verplicht.

Artikel 157r

Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen inzake de provinciale belastingen nadere, in het kader van deze paragraaf passende regelen ter aanvulling van de in deze paragraaf geregelde onderwerpen, worden vastgesteld.

R. Voor de tekst van artikel 165, wordt het cijfer 1 geplaatst, terwijl daaraan wordt toegevoegd een tweede lid, dat als volgt luidt:

2. Een besluit tot het verrichten van een burgerrechtelijke rechtshandeling dat geen goedkeuring behoeft, kan niet worden geschorst of vernietigd, indien drie maanden zijn verstreken na de dag waarop het is genomen. Indien het besluit is geschorst, blijft vernietiging binnen de duur van de schorsing mogelijk.

S. Artikel 187a wordt verletterd tot artikel 187b, terwijl een nieuw artikel 187a wordt ingevoegd, dat als volgt luidt:

Artikel 187a

1. Wij bepalen bij algemene maatregel van bestuur voor de vaststelling of totstandkoming van welke regelingen omtrent uitkeringen uit 's Rijks kas aan provinciën de medewerking van Onze Ministers van Binnenlandse Zaken en van Financiën vereist is.

2. De voordracht tot een maatregel als bedoeld in het eerste lid geschiedt na overleg met Onze Minister, die het mede aangaat.

ARTIKEL II

De gemeentewet wordt als volgt gewijzigd:

A. In het eerste lid van artikel 63 wordt in plaats van «275» gelezen: 277.

B. Aan artikel 151 worden een vierde en vijfde lid toegevoegd, luidende:

4. Medewerking ter uitvoering van wetten of van algemene maatregelen van bestuur wordt niet gevorderd, dan nadat het gemeentebestuur door Onze Minister die het aangaat in de gelegenheid is gesteld zijn mening kenbaar te maken.

5. Medewerking ter uitvoering van provinciale verordeningen wordt niet gevorderd dan nadat met het gemeentebestuur overleg is gepleegd.

C. Na artikel 156 wordt een nieuw artikel ingevoegd, dat als volgt luidt:

Artikel 156a

Met betrekking tot aanwijzingen als bedoeld in artikel 87d van de Provinciewet is het bepaalde in de artikelen 151–156 van overeenkomstige toepassing.

D. Artikel 239 wordt als volgt gelezen:

Op de begroting worden alle gemeentelijke inkomsten en uitgaven gebracht, alsmede een bedrag voor onvoorziene uitgaven.

E. Artikel 240 wordt als volgt gelezen:

Verplichte uitgaven van de gemeenten zijn:

a. de renten en aflossing van de door de gemeente aangegane geldleningen en alle overige opeisbare schulden;

b. de uitgaven, bij of krachtens de wet van de gemeente opgelegd;

c. de uitgaven, voortvloeiende uit de van het gemeentebestuur gevorderde medewerking tot uitvoering van wetten, algemene maatregelen van bestuur en provinciale verordeningen, voor zover die uitgaven niet ten laste van anderen zijn gebracht.

F. In artikel 270 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

Achter het woord «belasting» wordt ingevoegd: «of het belastbare feit» en in de plaats van het woord «grondslag» wordt gelezen: «heffingsgrondslag».

G. Artikel 281, tweede lid, onder c, wordt gelezen:

«c. de ontvanger: de gemeente-ontvanger of de ambtenaar, die krachtens regelen bedoeld in artikel 127a, bij de invordering van de gemeentelijke belastingen optreedt als ontvanger».

H. In het eerste lid van artikel 284 wordt tussen de getallen «56» en «64» ingevoegd het getal: 62.

I. Ingevoegd wordt een nieuw artikel 285a, dat als volgt luidt:

Artikel 285a

Het in artikel 7, derde lid, van de Algemene wet bedoelde formulier wordt met betrekking tot gemeentelijke belastingen vastgesteld door burgemeester en wethouders.

J. In het eerste lid van artikel 295 worden de woorden «en om deze schuldenaar zonder vonnis bij lijfswang tot betaling te dwingen» vervangen door «en om den schuldenaar zonder vonnis, bij lijfswang tot betaling te dwingen».

K. In het eerste lid, onder a van artikel 296, vervalt het woord «binnen».

L. Artikel 300 wordt als volgt gelezen:

De in artikel 17 van de Invorderingswet bedoelde bevoegdheid tot het verlenen van afschrijving en het verlenen van uitstel van betaling van belasting wordt met betrekking tot gemeentelijke belastingen uitgeoefend door burgemeester en wethouders. Afschrijving wordt niet verleend dan nadat de gemeente-ontvanger of degene die als ontvanger optreedt is gehoord. Burgemeester en wethouders kunnen op voorstel van de gemeente-ontvanger of degene die als ontvanger optreedt de belasting geheel of gedeeltelijk oninbaar verklaren. Het daartoe strekkende besluit ontheft die ambtenaren van de verplichting verdere pogingen tot invordering te doen.

Voor de berekening van de in artikel 17, tweede lid, van de Invorderingswet bedoelde interest, vinden de krachtens het tweede lid van dat artikel gegeven regelen inzake rijksbelastingen overeenkomstige toepassing.

M. In de overgangs- en slotbepalingen wordt voor artikel 310 een nieuw artikel ingevoegd, dat als volgt luidt:

Artikel 309

1. Wij bepalen bij algemene maatregel van bestuur voor de vaststelling van welke regelingen omtrent uitkeringen uit 's Rijks kas aan gemeenten de medewerking van Onze Ministers van Binnenlandse Zaken en van Financiën vereist is.

2. De voordracht tot een maatregel als bedoeld in het eerste lid geschiedt na overleg met Onze Minister, die het mede aangaat.

ARTIKEL III wordt gelezen:

Artikel 1

Onze Ministers, die het aangaat, doen de maatregelen die de belangen van de provincies, gemeenten en andere lagere publiekrechtelijke lichamen in het bijzonder raken, vergezeld gaan van een toelichting welke ter zake van die maatregelen vermeldt:

- a. de overwegingen met betrekking tot het beleid, dat daarin wordt voorgestaan;
- b. de wijze van uitvoering van dat beleid;
- c. de taken en bevoegdheden die daarin aan de lagere publiekrechtelijke lichamen worden toegekend dan wel onttrokken;
- d. de mate waarin bestaande taken en bevoegdheden van de lagere publiekrechtelijke lichamen daardoor worden verruimd dan wel ingeperkt;
- e. de financiële gevolgen van het gestelde onder c en d voor de lagere publiekrechtelijke lichamen;
- f. welke voorzieningen ten aanzien van die financiële gevolgen worden getroffen;
- g. eventuele andere gevolgen van die maatregelen voor de inrichting en de werking van de lagere publiekrechtelijke lichamen.

Artikel 2

1. Onze Minister van Binnenlandse Zaken doet aan de beide Kamers der Staten-Generaal jaarlijks uiterlijk een maand na de aanbidding van de rijksbegroting een verslag toekomen van de algemene maatregelen die door de regering in het voorafgaande begrotingsjaar zijn getroffen en van die, welke voor het komende begrotingsjaar zijn voorgenomen, en die de belangen van de provincies, gemeenten en andere lagere publiekrechtelijke lichamen in het bijzonder raken.

Het verslag, bedoeld in het eerste lid, bevat ten minste een overzicht van:

- a. de maatregelen, bedoeld in het eerste lid;
- b. de daarvoor verantwoordelijke Ministers en Staatssecretarissen;
- c. de taken en bevoegdheden die daarin aan de lagere publiekrechtelijke lichamen worden toegekend dan wel onttrokken;
- d. de mate waarin bestaande taken en bevoegdheden van de lagere publiekrechtelijke lichamen daardoor worden verruimd dan wel ingeperkt;
- e. de financiële gevolgen van het gestelde onder c en d voor de lagere publiekrechtelijke lichamen;
- f. welke voorzieningen ten aanzien van de financiële gevolgen worden getroffen;
- g. de hoofdlijnen van de adviezen die de Raad voor het binnenlands bestuur en de Raad voor de gemeentefinanciën over die maatregelen hebben uitgebracht.

Artikel 3

Onze Ministers van Binnenlandse Zaken en van Financiën doen aan de beide Kamers der Staten-Generaal jaarlijks uiterlijk een maand na de aanbieding van de rijksbegroting een overzicht toekomen van de uitkeringen ten laste van de rijksbegroting, die in het komende begrotingsjaar aan de provincies, onderscheidenlijk de gemeenten en de andere lagere publiekrechtelijke lichamen worden gedaan. Daarbij worden tevens de maatregelen vermeld, waarop deze uitkering zijn gebaseerd.

Artikel 4

1. Onze Minister van Binnenlandse Zaken voert met Onze Ministers, die het aangaat, overleg ter zake van het verslag, bedoeld in artikel 2, eerste lid, alsmede ter zake van het overzicht, bedoeld in artikel 3, voor zover deze voor hen rechtstreeks van belang zijn.

2. Onze Ministers, die het aangaat, verlenen de nodige medewerking aan het tot stand komen van het verslag, bedoeld in artikel 2, eerste lid, en het overzicht, bedoeld in artikel 3.

ARTIKEL IV

Artikel 26, eerste lid, van de Wet gemeenschappelijke regelingen, wordt als volgt gewijzigd:

1° De eerste volzin wordt als volgt gelezen:

Behoudens het bepaalde in het derde en vierde lid kunnen bij de regeling aan een orgaan ten aanzien van de te behartigen belangen voor het gebied, waarvoor zij geldt, zodanige bevoegdheden van regeling en bestuur worden toegekend als aan de besturen der deelnemende provinciën en gemeenten met betrekking tot hun eigen provincie onderscheidenlijk gemeente toekomen, uitgezonderd gemeentelijke bevoegdheden welke uitoefening aan het toezicht van het provinciaal bestuur is onderworpen.

2° Na de derde volzin wordt een nieuwe volzin opgenomen, die als volgt luidt:

Het bepaalde in de vorige volzin geldt niet wanneer de toegekende bevoegdheden alleen aan besturen van gemeenten toekomen, in welk geval in zoverre de regelen voor de bevoegdheden der gemeentebesturen en voor de uitoefening daarvan en het toezicht daarop van overeenkomstige toepassing zijn.

3° De vierde volzin wordt als volgt gelezen:

Onder regelen in de vorige volzin bedoeld zijn niet begrepen die betreffende vergaderingen.

ARTIKEL V

De Woonruimtetwet 1947 wordt als volgt gewijzigd:

A. Artikel 3 wordt gelezen:

Provinciale staten kunnen voor het grondgebied van de provincie nadere voorschriften geven voor de toepassing van artikel 1. Deze voorschriften worden in de Nederlandse Staatscourant en in het provinciaal blad bekendgemaakt.

B. Artikel 31 wordt gelezen:

1. Provinciale staten kunnen al dan niet op verzoek van de raad van een gemeente deze wet in die gemeente geheel of gedeeltelijk dan wel voor bij hun besluit aan te wijzen categorieën van woningen buiten toepassing verklaren.

2. Provinciale staten kunnen al dan niet op verzoek van een gemeente, waarin deze wet geheel of gedeeltelijk, dan wel voor bepaalde categorieën van woningen buiten toepassing is verklaard, deze wet in die gemeente geheel of gedeeltelijk, dan wel voor bepaalde categorieën van woningen, wederom van toepassing verklaren.

3. Provinciale staten beslissen bij een met redenen omkleed besluit, waarin tevens wordt aangegeven in hoeverre en voor welke categorieën van woningen deze wet niet van toepassing onderscheidenlijk van toepassing zal zijn. Zij kunnen, de gemeenteraad gehoord, bovendien bepalen, dat de van toepassingverklaring slechts gedurende een door hen vastgesteld tijdvak zal gelden.

4. Besluiten, in dit artikel bedoeld, worden in de Nederlandse Staatscourant en in het provinciaal blad bekendgemaakt.

ARTIKEL VI

De Wet Autovervoer Personen wordt als volgt gewijzigd:

A. In artikel 1 wordt het gestelde onder m als volgt gelezen:

m. vervoer in meer dan een provincie: vervoer, dat niet geheel binnen het gebied van een provincie blijft.

B. In artikel 3, eerste lid, vervalt de aanduiding «artikel 49a».

C. Artikel 10, tweede lid, wordt als volgt gelezen:

Behoudens het bepaalde in de artikelen 23 en 30 beschikt de in het eerste lid genoemde Commissie op aanvragen om vergunning voor de uitoefening van een autobusdienst in meer dan een provincie, voor de uitvoering van groepsvervoer in meer dan een provincie of voor de uitvoering van toerwagenritten en ongeregeld vervoer, alsmede op verzoeken om verlenging, overdracht, wijziging of intrekking van zulk een vergunning.

D. Artikel 11, vierde lid, wordt als volgt gelezen:

4. Vertegenwoordigers van gedeputeerde staten van die provinciën, tussen welke een autobusdienst wordt of zal worden uitgeoefend, nemen deel aan de zittingen en vergaderingen, waarin deze dienst aan de orde is, tenzij zulks door gedeputeerde staten in bepaalde gevallen onnodig wordt geacht.

E. De titel van Par. 3 wordt als volgt gelezen: Autobusdiensten in meer dan een provincie.

F. In de artikelen 12, eerste lid, en 23, eerste lid, wordt in plaats van «gemeente» telkens gelezen: provincie.

G. In artikel 13, zesde lid, wordt in plaats van «gemeenten» gelezen: provinciën en gemeenten.

H. In artikel 22, eerste lid, vervallen de woorden «in meer dan een gemeente».

I. In artikel 24, onder d, wordt in plaats van «gemeentebesturen» gelezen: provinciale besturen.

J. De titel van Par. 4 wordt als volgt gelezen: Groepsvervoer in meer dan een provincie.

K. In de artikelen 25, eerste en tweede lid, 29 en 30, eerste lid, wordt in plaats van «gemeente» telkens gelezen: provincie; in artikel 26, vijfde lid wordt in plaats van «gemeenten» gelezen: provinciën.

L. De titel van Par. 5 wordt als volgt gelezen: autobusdiensten en groepsvervoer binnen een provincie.

M. Artikel 32 wordt als volgt gewijzigd:

a. In het eerste lid wordt in plaats van «gemeente» telkens gelezen: provincie.

b. In plaats van «burgemeester en wethouders» wordt telkens gelezen: gedeputeerde staten.

c. Een nieuw vierde lid wordt toegevoegd, dat als volgt luidt:

4. Bij algemene maatregel van bestuur worden aan gedeputeerde staten richtlijnen gegeven met betrekking tot de uitvoering van hun taak.

N. Artikel 33 wordt als volgt gewijzigd:

a. Toegevoegd wordt een nieuw eerste en tweede lid, luidende:

1. Een vergunning voor de uitoefening van een autobusdienst binnen een provincie wordt verleend voor ten hoogste tien jaren, echter met dien verstande, dat alle vergunningen voor de uitoefening van een autobusdienst binnen een provincie tegelijk aflopen na afloop van door Ons te bepalen tijdvakken van ten hoogste tien jaren.

2. Een vergunning voor het verrichten van groepsvervoer binnen een provincie wordt verleend voor ten hoogste vijf jaren;

b. De bestaande leden 1, 2, 3 en 4 worden genummerd onderscheidenlijk 3, 4, 5 en 6.

c. Het nieuwe lid 3 wordt gelezen:

3. De vergunning kan te allen tijde hetzij in het algemeen vervoerbelang, hetzij wegens niet uitoefening van het vervoer, op voorstel van de Commissaris of ambtshalve door gedeputeerde staten worden gewijzigd of ingetrokken.

d. In het nieuwe zesde lid wordt in plaats van «burgemeester en wethouders» telkens gelezen: gedeputeerde staten.

O. In artikel 33a, wordt in plaats van «burgemeester en wethouders» telken gelezen: gedeputeerde staten.

P. In de artikelen 34 en 35 wordt in plaats van «burgemeester en wethouders» telkens gelezen: gedeputeerde staten; in plaats van «gemeente» wordt telkens gelezen: provincie.

Q. a. Het opschrift boven artikel 36 wordt als volgt gelezen: Nadere voorschriften van provinciale besturen.

b. Artikel 36 wordt als volgt gewijzigd:

1° In het eerste lid wordt in plaats van «de gemeenteraad» gelezen: provinciale staten.

2° In het tweede lid wordt in plaats van «burgemeester en wethouders» gelezen: gedeputeerde staten; in plaats van «de raad» wordt gelezen: provinciale staten.

3° Het vierde en vijfde lid worden als volgt gelezen:

4° Door provinciale staten kan bij provinciale belastingverordening worden bepaald, dat de kosten, welke aan de behandeling van de in artikel 32, eerste lid, bedoelde aanvragen en verzoeken zijn verbonden, door degene, aan wie vergunning worden verleend, of door de aanvrager aan de provincie worden vergoed.

5° De in het eerste lid bedoelde regelen behoeven Onze goedkeuring. De artikelen 161, 162, 163 en 164 van de Provinciewet zijn van toepassing.

R. In artikel 37, eerste lid, vervalt de zinsnede «niet uitsluitend binnen een bepaalde gemeente».

S. De artikelen 39 en 39a vervallen.

T. In artikel 40, artikel 41, derde lid, en artikel 42, eerste lid, vervallen de woorden «of artikel 39».

U. Artikel 43 wordt als volgt gelezen:

AC. In artikel 54, eerste lid, wordt in plaats van «gemeente» telkens gelezen: provincie.

AD. Het opschrift boven artikel 55 en artikel 55 vervallen.

AE. Artikel 56 wordt als volgt gelezen:

1. Provinciale staten kunnen voorschriften geven betreffende beroep tegen beschikkingen op verzoeken om vergunningen, waarop overeenkomstig artikel 36, derde lid, is beschikt.

2. Gedeputeerde staten kunnen voorschriften geven betreffende beroep tegen van hunnentwege genomen beschikkingen, als in het vorige lid vermeld, tenzij hierin ingevolge dat lid is voorzien.

AF. Artikel 57, vijfde lid, wordt als volgt gelezen:

5. Provinciale staten kunnen bij provinciale belastingverordening bepalen, dat de kosten, die voor de provincie uit de toepassing van dit artikel voortvloeien, door de ondernemer aan de provincie worden vergoed.

ARTIKEL VII

Uiterlijk op het tijdstip waarop alle colleges van provinciale staten voor het eerst hun provincies hebben ingedeeld in samenwerkingsgebieden als bedoeld in artikel 2 van de Wet gemeenschappelijke regelingen, doet Onze Minister van Binnenlandse Zaken aan de beide Kamers der Staten-Generaal een verslag toekomen van het door de Regering gevoerde beleid inzake de provinciale herindeling. Zo nodig worden daarbij tevens nadere voorstellen gedaan tot provinciale herindeling.

ARTIKEL VIII

Artikel VI, tweede lid, van de Wet van 20 november 1980, Stb. 640, vervalt.

ARTIKEL IX

1. Deze wet treedt in werking op een door Ons te bepalen tijdstip dat voor de verschillende bepalingen en voor de verschillende provincies verschillend kan zijn.

2. Een besluit als bedoeld in het eerste lid wordt genomen op voordracht van Onze Minister van Binnenlandse Zaken in overeenstemming met Onze Minister die het aangaat.

Lasten en bevelen, dat deze in het Staatsblad zal worden geplaatst, en dat alle ministeriële departementen, autoriteiten, colleges en ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven

De Minister van Binnenlandse Zaken,